

តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងចំពោះកុមារដែលស្លាប់?

តើព្រះគម្ពីរចែងយ៉ាងដូចម្តេច ពីកន្លែងដែលកុមារត្រូវទៅពេលគេស្លាប់?

ដោយ John Ensor – ប្រធាននៃ *Passion-Life Ministries*

យោងតាមព្រះគម្ពីរ មនុស្សទាំងអស់គឺជាការបង្កើតដែលធ្វើដោយដៃដ៏ស្មុគស្មាញ តភ្ជាប់គ្នាក្នុងផ្ទៃដោយការចនាផ្ទាល់របស់ព្រះ (ទដ 139:13-15)។ ការបង្កើតនោះរួមបញ្ចូលការស្គាល់ទ្រង់ដែលជាអ្នកបង្កើតយើង និងឆ្លុះបញ្ចាំងពីសិរីល្អរបស់ទ្រង់ (លប 1:26-27)។ យើងធ្វើដូច្នេះជាចម្បងដោយរីករាយ ជាមួយទ្រង់ជារៀងរហូត ហើយជឿជាក់លើទ្រង់ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដោយដឹងថាព្រះទ័យរបស់ទ្រង់សម្រាប់ជីវិតយើងគឺចាក់ឫសនៅក្នុងសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង (2ថន. 1:11-12)។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារនិស្ស័យអំពើបាបរបស់យើង យើងម្នាក់ៗតាមវិធីរបស់យើងផ្ទាល់ បានងាកចេញពីការជឿលើព្រះ ផ្តាច់សេចក្តីជំនឿជាមួយទ្រង់ ហើយដើរតាមផ្លូវរៀងៗខ្លួន (រម 3:9-18)។ ការបំបាក់សេចក្តីជំនឿជាមួយនឹងព្រះដ៏ល្អដ៏អស់កល្បគឺជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ហើយឈ្នួលនៃអំពើបាបនោះគឺសេចក្តីស្លាប់ (រម 6:23)។ ដូចដែលមនុស្សទាំងអស់បានធ្វើបាបនោះទាំងអស់គ្នាស់នៅក្រោមទោសនៃសេចក្តីស្លាប់ ជាដំបូងខាងរូបកាយ និងបន្ទាប់មកទៀតគឺថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យនៃការជំនុំជំរះជារៀងរហូត។

មនុស្សគ្រប់រូបនឹងទទួលរងនូវការកាត់ទោសដ៏យុត្តិធម៌ និងអស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ការបះបោរដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេតាមវិធីមួយក្នុងចំណោមវិធីពីរយ៉ាង៖

- 1) ដោយផ្ទាល់ និងផ្ទាល់ខ្លួននៅថ្ងៃជំនុំជំរះ (វវ. 21:8) ឬ
- 2) ដោយក្តីមេត្តាករុណា ដោយពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទជំនួសពួកយើងរាល់គ្នា ដោយទុកចិត្តលើឈើឆ្កាងថាជាការដាក់ទណ្ឌកម្មពេញលេញដែលបានបង់សម្រាប់ អំពើបាបរបស់យើងម្នាក់ៗ (អភ 2:1-7)។

ក្រោយមកទៀតនាំទៅរកការផ្សះផ្សាជាមួយព្រះ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ គ្មានវិធីណាផ្សេង ទៀតនៃការសង្គ្រោះពីការស្លាប់ ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទទេ (យេរិ 14:6)។

តើការណ៍នេះបន្សល់ទុកអ្វីខ្លះដល់អ្នកដែលមានចំណេះដឹងលូតលាស់ មិនអាចឆ្លើយតបនឹង ការត្រាស់ហៅ នៃដំណឹងល្អ? ជាឧទាហរណ៍ តើព្រះគម្ពីរបង្រៀនយើងអ្វីខ្លះអំពីទារក និងកុមារ ដែលទើបចេះ ដើរតេះតះ ឬសូម្បីតែកូនដែលមិនទាន់កើតដែលស្លាប់ដោយសារមូលហេតុ ធម្មជាតិ ឬ ការរំលូតកូន?

ព្រះគម្ពីរមិនមានចែងទេ ប៉ុន្តែនៅគ្រប់ទីកន្លែងបង្កប់ន័យថាកុមារដែលស្លាប់គឺនៅជាមួយព្រះនៅ ស្ថានសួគ៌។ របៀបដែលរឿងនេះកើតឡើងត្រូវបានលាក់នៅពីក្រោយសេចក្តីមេត្តាករុណា ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះ។ យើងមិនប្រាកដថាតើកិច្ចការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះកុមារទាំងនេះដោយរបៀបណាទេ ប៉ុន្តែយើងប្រាកដថាវាពិតជាមាន។

វិធីមួយ ដែលព្រះគម្ពីរបង្កប់ន័យថា កុមារទាំងកើត និងមិនទាន់កើត សម្រាកនៅក្នុងវត្តមាន របស់ព្រះ គឺដោយការប្រើកុមារជានិមិត្តរូបនៃភាពគ្មានកំហុស និងការទុកចិត្ត។ ពួកគេយក គំរូតាមជំនឿលើព្រះ។ ជំនឿលើព្រះត្រូវបានរង្វាន់ជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ កុមារជានិមិត្តរូប នៃសេចក្តីជំនឿ គ្មានន័យអ្វីឡើយប្រសិនបើកុមារត្រូវបានគេដាក់ទោសដោយការបង្គាប់បង្ខំ។

វិធីផ្សេងទៀតដែលព្រះគម្ពីរបញ្ជាក់ថា កុមារតូចៗដែលស្លាប់នៅជាមួយព្រះ គឺដោយបញ្ជាក់ថា នរកគឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មចុងក្រោយសម្រាប់អ្នកដែលបដិសេធអំណាចរបស់ព្រះដោយដឹងខ្លួន លើជីវិតរបស់ពួកគេដោយអំពើអាក្រក់ដែលមិនប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ។ យើងត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យ ចំពោះអ្វីដែលយើងធ្វើ មិនថាល្អ ឬអាក្រក់។

កូនដែលមិនទាន់កើត និងទារកទើបនឹងកើត មិនអាចបដិសេធឬឱបព្រះដោយ មនសិការ នោះទេ។ ពួកគេមានចរិតជាមនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែមិនទាន់ចាស់ទុំគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដឹង ខុសត្រូវ។

ក្រៅពីសមត្ថភាពយល់ដឹងខុសត្រូវក៏គ្មាន ការថ្កោលទោសដែរ។ តើអាចមានដោយ របៀបណា? ការជំនុំជំរះចុងក្រោយត្រូវបានពន្យារពេល ដើម្បីឲ្យយុត្តិធម៌នៃការជំនុំជំរះរបស់ ព្រះអាចបង្ហាញឱ្យឃើញដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីទារក ហេតុផលសម្រាប់ការ វិនិច្ឆ័យ នឹងនៅតែមើលមិនឃើញ។

តើយើងឃើញរឿងនេះនៅឯណា ក្នុងព្រះគម្ពីរ?

- 1) ទារកជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយ៉ាងពិសេស និងមានភាពស្ម័គ្រស្មាល។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះហៅពួកគេថា "កូនអញ"។ ក្នុងព្រះគម្ពីរ អេសេគាល 16:21-22 ព្រះពិពណ៌នាអំពីការប្រមាថយ៉ាងខ្លាំងចំពោះទ្រង់ដោយការលះបង់កុមារ។ ពេលយើងប្រកាសបដិសេធពីអំពើទុច្ចរិតនេះ សូមកត់សម្គាល់ពីភាសាផ្ទាល់ខ្លួនមានភាពស្ម័គ្រស្មាល និងគួរឲ្យស្រឡាញ់ដែលព្រះប្រើសម្រាប់កុមារ៖ “ឯងបានយកកូនប្រុសស្រីដែលឯងបានបង្កើតឲ្យអញ ឯងបានសម្លាប់កូនអញដោយប្រគល់ទៅឲ្យត្រូវចូលក្នុងភ្លើងថ្វាយដល់រូបទាំងនោះទៀត។” (ការពន្យល់បន្ថែម)
- 2) ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលអំពីកុមារ “មិនទាន់ដឹងខុសត្រូវនៅឡើយ” (ចទ 1:39)។ មនុស្សទាំងអស់កើតពីផ្ទៃម្តាយមកដោយជាប់នូវអំពើបាប (ទដ 51:5)។ ដូច្នេះដោយយោងទៅលើកុមារដែល មិនទាន់ដឹងថាល្អឬអាក្រក់នោះគឺសំខាន់ណាស់។ វាបង្កប់ន័យថាទំនួលខុសត្រូវចំពោះអំពើបាប កើតឡើង លុះត្រាតែយើងឈានដល់កម្រិតនៃភាពចាស់ទុំ ឬការយល់ដឹងដោយខ្លួនឯងដែល យើងដឹងខុសត្រូវ។
- 3) ក្នុងព្រះគម្ពីរ អេសាយបង្ហាញពីភាពខុសគ្នាដែល “ដ្បិតមុនដែលបុត្រនោះ ចេះបដិសេធចោលរបស់អាក្រក់ ហើយរើសយករបស់ល្អ នោះស្រុករបស់ស្តេចទាំង២ ដែលឯងខ្ពើមនោះ នឹងត្រូវចោលស្ងាត់ទៅ” (អស 7:16)។ ច្បាស់ណាស់ ព្រះចាត់ទុកអំពើបាបរបស់ទារក ថាមកពីទម្រង់នៃភាពគ្មានកំហុស ជាជាងការយល់ឃើញពីអំពើល្អ និងអាក្រក់។ ហើយការគ្មានកំហុសចំពោះអ្វីដែលពួកគេកំពុងធ្វើនោះបញ្ជាក់ថាពួកគេត្រូវបានវិនិច្ឆ័យបន្តបន្ទាប់។
- 4) ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះគឺផ្អែកលើឆន្ទៈរបស់មនុស្ស មិនមែនធម្មជាតិរបស់មនុស្សទេ។ “សេចក្តីសុចរិត របស់មនុស្សសុចរិតនឹងនៅលើខ្លួនឯង ហើយអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សអាក្រក់ នឹងនៅលើខ្លួនឯង។” (អគ 18:20)។ នេះបញ្ជាក់ថា កុមារដែលមិនទាន់ពេញវ័យដល់ចំណុចដែលពួកគេអាចធ្វើត្រូវឬខុសដោយស្ម័គ្រចិត្ត មិនអាចត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋាននេះទេ។ ក្នុងន័យនេះ ពួកគេឥតមានទោស។
- 5) ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលពីកុមារ “ឥតមានទោស” (យរ 19:4)។ នេះមិនមានន័យថាពួកគេគ្មាននិស្ស័យបាបទេ។ ប៉ុន្តែ វាបញ្ជាក់ថាពួកគេមិនទាន់មានភាពចាស់ទុំគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យថាជាភ្នាក់ងារសីលធម៌។ គ្មានសកម្មភាពណាមួយរបស់ពួកគេកើតចេញពីចេតនាចេតនាចំពោះអំពើបាបដែលនឹងធ្វើឱ្យការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ពួកគេត្រឹមត្រូវនោះទេ។
- 6) ប៉ុន្តែការជំនុំជំរះដោយត្រឹមត្រូវ ត្រូវបានចាត់ចែងដោយឈរលើមូលដ្ឋាននៃអំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តដោយមនសិការនៅក្នុងរូបកាយ. “ដ្បិតយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវទៅនៅមុខទីជំនុំជំរះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យគ្រប់គ្នាបានទទួលតាមការដែលបានធ្វើ ពីកាលនៅក្នុងរូបកាយរៀងខ្លួនទោះល្អឬ

អាក្រក់ក្តី ” (២កថ 5:10) ។ ការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយនោះបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ វិវរណៈជំពូក 20 ដែលមនុស្សទាំងអស់ឈរនៅចំពោះព្រះ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានកាត់ទោសចំពោះអំពើ បាបរបស់ពួកគេ។ “មនុស្សស្លាប់ទាំងអស់ត្រូវជំនុំជំរះ ពីសេចក្តីដែលកត់ទុកក្នុងបញ្ជីទាំងនោះ តាមអំពើដែលគេបានប្រព្រឹត្តរៀងខ្លួន” (វិវ 20:12) ។

7) ពេលព្រះដាក់ទោសជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចំពោះការប្រឆាំងដ៏ខុសឆ្គងរបស់ពួកគេនៅទីរហោស្ថាន ទ្រង់បានកាត់ទោសតែលើអ្នកដែលមានអាយុច្បាំងឬចាស់ជាងនេះប៉ុណ្ណោះ។ (ចទ 1:39) ។ នេះបង្ហាញថាការទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើបាបកើតឡើងដោយភាពចាស់ទុំ។

8) ព្រះមិនដាក់ទោសកូនចំពោះអំពើបាបរបស់ឪពុកម្តាយឡើយ (ចទ 24:16) ។

9) យ៉ូបជាមនុស្សសុចរិត (យប 2:9-10) ដែលបានដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមលើព្រះ។ ដោយជ្រៅក្នុងការ ឈឺចាប់នៃការរងទុក្ខរបស់គាត់ គាត់បានទូលេសកថា គាត់មិនបានកើតនៅឡើយ (យប 3:11-15) ។ គាត់គិតថាជីវិតគាត់នឹងស្រួលជាង បើគាត់ស្លាប់ពេលកើត។ នេះបញ្ជាក់ថាការ នៅជាមួយនឹងព្រះនៅស្ថានសួគ៌ មិនមានការឈឺចាប់ដាច់ចេញពីនរកជារៀងរហូត។

10) យ៉ូប 3:16-19 ពិពណ៌នាយ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីជីវិតដែលទារកដែលស្លាប់ជួបប្រទះក្នុងជីវិត បន្ទាប់៖ “នៅទីនោះពួកអាក្រក់លែងធ្វើទុក្ខ នៅកន្លែងនោះពួកស្មើយហាត់មានសេចក្តីស្រាក ស្រាន្តនៅទីនោះ ពួកអ្នកទោសមានសេចក្តីសំរាកព្រមគ្នា គេមិនឮសូរកំហែងនៃអ្នកនាយជំរូត ទៀតទេ មានទាំងអ្នកតូចអ្នកធំនៅទីនោះ ហើយបារក៏បានរួចពីចៅហ្វាយខ្លួនដែរ”។ នៅសល់ នេះគឺជាការពិពណ៌នាសមរម្យនៃស្ថានសួគ៌ មិនមែនឋាននរកទេ។

11) សាឡូម៉ូនសោកស្តាយពីរបៀបដែលបុរសអាចរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏សម្បូរបែប ប៉ុន្តែនឹកដល់ការ ពេញចិត្តដ៏ពិត និងស្ថិតស្ថេររបស់ព្រះក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ “កូនដែលរលូតមកមុនកំណត់ក៏ វិសេសជាងអ្នកនោះ” (សស 6:3) ។ កូនដែលស្លាប់គឺល្អជាង គាត់លើកហេតុផលព្រោះ កូនឥឡូវ បានសេចក្តីស្រាកស្រាន្ត (សស 6:5) ។ មិនមានអ្វីអំពីឋាននរកដែលស្រាកស្រាន្តនោះទេ។

12) ពេលកូនប្រុសរបស់ដាវីឌឈឺ ដាវីឌបានតមអាហារ ហើយអធិស្ឋានសុំឲ្យព្រះអម្ចាស់ប្រោស គាត់។ ក្រោយពីកូននោះស្លាប់ ដាវីឌបានសុខសាន្ត ហើយចុះចូលចំពោះអធិបតេយ្យភាព របស់ព្រះ។ អ្នកនៅជុំវិញគាត់គិតថាគាត់នឹងយំសោក។ ដាវីឌបានការពារសន្តិភាពរបស់គាត់ ដោយសេចក្តី ថ្លែងការណ៍នៃក្តីសង្ឃឹមដែលបង្កប់ន័យថាការសម្រាកនៅស្ថានសួគ៌ និងការជួប ជុំគ្នានាពេល អនាគត៖ “យើងនឹងទៅឯវា តែវាមិនដែលត្រឡប់មកឯយើងវិញឡើយ” (២សយ 12:23) ។

- 13) មូលដ្ឋាននៃការទុកចិត្តរបស់យើងលើព្រះគឺថាទ្រង់នឹងប្រព្រឹត្តដោយសុចរិតជានិច្ច
(លប 18:25) ប្រសិនបើទារកដែលបានស្លាប់ត្រូវបានបញ្ជូនទៅនរកនោះ ពួកគេនឹងមិនត្រូវបាន
រងទុក្ខដោយយុត្តិធម៌ទេ ព្រោះពួកគេមិនបានធ្វើបាបដោយចេតនា។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យុត្តិកម្ម
សម្រាប់ឋាននរក (ដូចជាការបញ្ចេញមតិនៃយុត្តិធម៌របស់ព្រះ) ត្រូវបានរារាំងប្រសិនបើទារក
ទៅទីនោះ។
- 14) ព្រះយេស៊ូវបានប្រទានពរដល់កុមារតូចៗ (មក 10:16)។
គ្មានគំរូនៃព្រះយេស៊ូវប្រទានពរដល់ អ្នកណាដែលមានការបះបោរដោយចំហចំពោះព្រះឡើយ។
ជាថ្មីម្តងទៀតដូចជាសេចក្តីយោង គម្ពីរសញ្ញាចាស់ខាងលើ ព្រះយេស៊ូវកំពុងបង្កើតការបែងចែក
ប្រភេទមួយរវាងមនុស្សពេញវ័យ ដែលមានបាបក្នុងការបះបោរចំពោះព្រះ
និងភាពគ្មានកំហុសដូចកុមារ។
- 15) នៅក្នុង ម៉ាថាយ 18:5-3 ព្រះយេស៊ូវប្រើកុមារជាគំរូនៃសេចក្តីជំនឿ និងការទុកចិត្ត។
ជំនឿដូច កុមារមានន័យថាការសង្គ្រោះជំនឿ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា
“បើអ្នករាល់គ្នាមិនផ្លាស់គំនិត ហើយត្រឡប់ដូចជាកូនតូចនេះ
នោះនឹងចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ពុំបានឡើយ ដូច្នេះអ្នកណា ដែលបន្ទាបខ្លួន
ឲ្យបានដូចកូនតូចនេះអ្នកនោះឯងឈ្មោះថាធំជាងគេក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ហើយ”
ការសន្មតដែលធ្វើអោយការប្រៀបធៀបមានអត្ថន័យគឺថា កុមារបង្ហាញជំនឿចំពោះព្រះដែល
សង្គ្រោះ។
- 16) រ៉ូម 5:12-14 ធ្វើឱ្យក្រុមមានភាពខុសគ្នារវាងអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបដូចជាអ័ដាម (មនុស្ស
ពេញវ័យ) និងអ្នកដែលធ្វើបាបដោយសារតែអំពើបាបរបស់អ័ដាម (ទារក)។ ក្នុងការធ្វើឱ្យមាន
ភាពខុសគ្នានេះ ប៉ូលកំពុងបង្ហាញយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់អំពីរបៀបដែលសេចក្តីស្លាប់អាចគ្រប់
គ្រងលើអ្នកដែលមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបដូចអ័ដាម។ គាត់កំពុងនិយាយឡើងវិញនូវភាពខុស
គ្នាខាងទ្រឹស្តីដែលបានធ្វើឡើងនៅក្នុងចោទិយកថា 1:39, 24:16, យេរេមា 19:4 និង យ៉ូណាស
4:11 ដោយផ្តល់ជំនួយខាងទ្រឹស្តីដល់ការយល់ដឹងថាទារកនឹងមិនត្រូវបានទទួលទោសនៅ
ក្នុងនរកសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ។
- 17) ព្រះយេស៊ូវក៏បញ្ជាក់ផងដែរនូវការបែងចែកប្រភេទនេះ នៅពេលទ្រង់ប្រកាសថាមាន
មនុស្សដែលស្លាប់ “ដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេ” (យ៉ូហាន 8:24) ។ អ្នកណាស្លាប់ក៏ស្លាប់
ទៅព្រោះជាមនុស្សមានបាបតាមធម្មជាតិ។ បើទារកមិនមែនជាមនុស្សមានបាបតាមធម្មជាតិ
នោះគេមិនស្លាប់ទេ។ ប៉ុន្តែមានក្រុមជាក់លាក់មួយនៃ មនុស្សមានបាប គឺជាមនុស្សពេញវ័យ
ដែលមានការយល់ដឹងដែលបដិសេធព្រះយ៉ាងសកម្ម ហើយពួកគេត្រូវបានវិនិច្ឆ័យតាមនោះ ។
ពួកគេ “ស្លាប់នៅក្នុងអំពើបាបរបស់ពួកគេ” លុះត្រាតែពួកគេ “ជឿ” លើទ្រង់ (ព្រះគ្រីស្ទ)

ដើម្បីសង្គ្រោះពួកគេ។

18) មនុស្សមកពីគ្រប់កុលសម្ព័ន្ធ គ្រប់ភាសា ជាតិសាសន៍ និងជាតិសាសន៍នឹងនៅស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ 5:9-10, 7:9)។ ដោយសារតែភាសា និងកុលសម្ព័ន្ធជាច្រើនបានស្លាប់បាត់ទៅហើយ នេះអាច ធ្វើទៅបានតាមរយៈការសង្គ្រោះទារកប៉ុណ្ណោះ។

19) វគ្គដែលព្រមានអំពីការជំនុំជំរះដែលពិពណ៌នានៅក្នុងបញ្ជីបង្កើតជាប្រភេទនៃអំពើបាបដែល បង្ហាញពីភាពត្រឹមត្រូវនៃការវិនិច្ឆ័យ ព្រោះវាឆ្លុះបញ្ចាំងពីការស្អប់ខ្ពើមដែល មិនប្រែចិត្ត ចំពោះព្រះ។ គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេពិពណ៌នាអំពីទារកដែលមិនទាន់កើត ឬទារកនោះទេ។ ពួកគេទាំងអស់ឆ្លុះបញ្ចាំងពីការគិត និងសកម្មភាពរបស់មនុស្សដែលអាច បែងចែករវាងត្រូវ និងខុស។ នៅក្នុង ម៉ាថាយ 15:19 បញ្ជីមាន “អស់ទាំងគំនិតអាក្រក់គឺការ កាប់សំឡាប់គេ ជិតគ្នា សហាយស្មន់ លួចប្លន់ ធ្វើបន្ទាល់ក្លែងក្លាយ ហើយនឹងជេរប្រមាថ” ។

ក្នុងព្រះគម្ពីរ ១ កូរិនថូស 6:9-10 ចែងថា “កុំឲ្យប្រឡំឡើយ ដ្បិតពួកមនុស្សកំផិត ពួកថ្វាយ បង្គំរូបព្រះ ពួកសហាយស្មន់ ពួកអ្នកសំរេចកិច្ចដោយខ្លួនឯង ពួកលេងកូនជីង ពួកចោរ ពួក មនុស្សលោភ ពួកប្រមឹក ពួកគ្នុះតិះជៀល នឹងពួកប្លន់កំហែង នោះមិនដែលបានគ្រងនគរ ព្រះទុកជាមរណៈឡើយ ”

វិវរណៈ 21:8 ចែងថា “តែត្រង់ពួកខ្លាច ពួកមិនជឿ ពួកគួរខ្ពើម ពួកកាប់សំឡាប់គេ ពួកកំផិតពួក មន្តអាគម ពួកថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ហើយគ្រប់ទាំងមនុស្សកំភូត គេនឹងមានចំណែក នៅក្នុងបឹង ដែលឆេះជាភ្លើងនឹងស្ពាន់ផ្ទៃ គឺជាសេចក្តីស្លាប់ទី២វិញ” មនុស្សទៅឋាននរកសម្រាប់អ្វី ដែលពួក គេបានធ្វើ សកម្មភាពដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីការបដិសេធមិនប្រែចិត្ត ពីព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ ពួកគេ។ ការពិតនេះគឺមិនអាចយល់បានប្រសិនបើទារកត្រូវបានបញ្ជូនទៅទីនោះ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖ ការបែងចែកប្រភេទរវាងទារក និងមនុស្សពេញវ័យ ហើយការដឹងល្អ និងអាក្រក់ គឺស្របគ្នាពេញមួយបទគម្ពីរ។ វាបញ្ជាក់ថា កុមារត្រូវបានស្រឡាញ់ពីព្រះ ហើយទទួលបានការ ស្វាគមន៍ព័ទ្រ (ផ្នែកនៃមនុស្សដែលជា “អ្នករើសតាំង” របស់ទ្រង់)។ លើសពីនេះទៀត គ្មាន ឧទាហរណ៍ដែលបញ្ជាក់ផ្ទុយពីនេះទេ។ ដូច្នេះ យើងអាចនឹងសម្រាកនៅក្នុងសេចក្តីពិតថាទារក ដែលមិនទាន់កើត ទារក និងកុមារដែលទើបចេះដើរតេះតះដែលស្លាប់គឺនៅជាមួយ នឹងព្រះអម្ចាស់។

ការព្រមាន៖ មនុស្សនឹងកែប្រែការពិតនេះ ដើម្បីបង្ហាញពីភាពត្រឹមត្រូវនៃការរំលូតកូន។ ពួកគេ អាចនឹងនិយាយថា “វាល្អជាងនេះទៅទៀត កូនរបស់ខ្ញុំនឹងទៅស្ថានសួគ៌”។ នេះគឺជាការគិត របស់អារក្ស។ ការសម្លាប់កូនអាយុពីរឆ្នាំរបស់អ្នកក៏អាចមានន័យថាកូនរបស់អ្នកទៅ ឋានសួគ៌ ដែរ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបានថ្កោលទោសអំពើឃាតកម្ម ហើយព្រមានយើងថា វាធ្វើឲ្យទ្រង់ខ្មាស់

“គេនឹងមានចំណែក នៅក្នុងបឹងដែលឆេះជាភ្លើង” (វិវរណៈ ២១:៨) ។ ពួកគេអាចនិយាយ
បន្ថែមទៀតថា “ខ្ញុំដឹងថា ព្រះនឹងអត់ទោសឲ្យខ្ញុំ” ដោយបង្វែរព្រះគុណរបស់ព្រះទៅ ជា
អាជ្ញាប័ណ្ណសម្រាប់អំពើអាក្រក់។ នេះគឺជាកន្លែងត្រឹមត្រូវសម្រាប់ការព្រមានធ្ងន់ធ្ងរ ជាជាង
ការល្ងង់លោមដ៏ផ្អែមល្អែម និងមិនត្រូវចំអកចំពោះព្រះទេ។

ឯកសារយោង៖

Ronald Nash, *When a Baby Dies* (Zondervan, 1999).

John MacArthur, *Safe in the Arms of God* (Thomas Nelson, 2003).

ស្វែងយល់បន្ថែមក្នុងគេហទំព័រ: www.baovemamsong.org

ត្រូវការជំនួយ? មានផ្ទៃពោះ? យើងនៅទីនេះរងចាំជួយអ្នក!

ទំនាក់ទំនង: Email: baovemamsong@gmail.com

PH/Hotline: +84 81 511 4526

Ghé thăm và khám phá thêm

bằng cách quét mã QR

Web: www.Baovemamsong.org
Email: baovemamsong@gmail.com
SĐT: 081 511 4526